

Sygn. akt II W 610/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Karwowska

Protokolant: Piotr Gosiewski

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.12.2015 roku

sprawy przeciwko

H. F.

synowi C. i H. z d. L.

urodz. (...) w B.

obwinionemu o to, że:

w dniu 20.08.2015 roku około godziny 15:20 na drodze nr 1841b T. – (...) gmina T. powiat (...) na wysokości posesji (...) 126 kierując samochodem osobowym marki V. o nr rejestracyjnym (...) przed rozpoczęciem manewru skrętu w lewo błędnie ocenił sytuację na drodze lub w ogóle jej nie ocenił i rozpoczął powyższy manewr nie ustępując pierwszeństwa przejazdu kierującemu jadącemu za nim samochodem osobowym marki R. o nr rejestracyjnym (...) w wyniku czego doszło do zderzenia w/w pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

1. Obwinionego H. F. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 500,-(pięciuset) złotych.
2. Zwalnia obwinionego od ponoszenia opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn.akt IIW 610/15

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w M. wniosła o ukaranie H. F. o to, że: w dniu 20.08.2015 roku około godziny 15:20 na drodze nr 1841b T. – (...) gmina T. powiat (...) na wysokości posesji (...) 126 kierując samochodem osobowym marki V. o nr rejestracyjnym (...) przed rozpoczęciem manewru skrętu w lewo błędnie ocenił sytuację na drodze lub w ogóle jej nie ocenił i rozpoczął powyższy manewr nie ustępując pierwszeństwa przejazdu kierującemu jadącemu za nim samochodem osobowym marki R. o nr rejestracyjnym (...) w wyniku czego doszło do zderzenia w/w pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2015 roku C. W., kierował samochodem osobowym marki R. o nr rejestracyjnym (...) po drodze nr 1841b T. – (...). Samochodem tym podróżowała jego żona G. W. siedząca z przodu i J. K.. W tym czasie przed ww. jechał H. F., który kierował samochodem osobowym marki V. o nr rejestracyjnym (...). Wraz z nim w samochodzie podróżowała jego konkubina A. M. wraz z dwójką dzieci. C. W. podjął decyzję o manewrze wyprzedzania, zjechał na lewy pas ruchu i kiedy znajdował się w odległości około 54,6 m, manewr skrętu w lewo rozpoczął jadący przed nim na prawym pasie ruchu H. F.. W wyniku powyższego doszło do zderzenia się ww. pojazdów. H. F. włączył lewy kierunkowskaz, kiedy C. W. znajdował się już na lewym pasie ruchu i był w trakcie manewru wyprzedzania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków: J. K. (k.76v, 22-23), C. W. (k.76v), G. W. (k.76v-77,26) i A. M. (k. 77), notatkę urzędową (k.1), protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k.6-8), zdjęcia (k.12-24), sprawozdania sądowo-lekarskie wraz z opinią (k.32,33,34,35,36,370, opinię z zakresu badań wypadków drogowych (k.38-43).

Obwiniony H. F. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Nie złożył wyjaśnień na temat przebiegu kolizji drogowej, podniósł tylko, że jego zdaniem sprawcą tego zdarzenia jest drugi kierowca.

Zdaniem Sądu nie przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługuje na obdarzenie wiarą. Zebrany, bowiem w sprawie materiał dowodowy przeczy zaprezentowanemu przez niego stanowisku, że winnym przedmiotowej kolizji drogowej miałby być drugi kierowca.

Jak wynika z zeznań C. W. w tym dniu kierował samochodem jadąc od strony miejscowości T.. Przed nim samochodem jechał obwiniony i nie dał kierunkowskazu, że będzie skręcał w lewo, a on w tym czasie już wyprzedzał i trochę przyspieszył. Samochód ten zmniejszył prędkość, ale kierunek włączył, kiedy on znajdował się jakieś pięć metrów za nim i już nie zdążył wrócić na swój pas ruchu. Odbił trochę kierownicą i uderzył go prawą stroną w drzwi kierowcy.

W sposób zbieżny zachowanie na drodze obwinionego opisała C. W., która jechała wraz z mężem za Hubertem Ł. F.. Podniosła przy tym, że nie widziała, aby kierujący przed nimi w samochodzie miał włączone światła stopu, ale także dodała, że kiedy mąż zaczął wyprzedzać i byli dosłownie parę metrów od tego auta, to wtedy ten kierowca włączył kierunkowskaz i od razu zaczął skręcać w drogę w lewo, zajeżdżając im drogę. Do zderzenia doszło na drugim pasie ruchu.

Świadek J. K., również pasażerka samochodu C. W., nie potrafiła dokładnie opisać, w jaki sposób doszło do zderzenia. Wskazała jedynie, że w pewnym momencie jadący przed nimi samochód zaczął skręcać w lewo.

A. M., która była pasażerką samochodu kierowanego przez obwinionego Huberta Ł. F. zeznała, że jadąc samochodem chcieli skręcić w lewo na posesję. Był manewr skrętu, a potem czarna plama. Przed dokonaniem manewru skrętu w lewo zwolnili, ale nie widziała do jakiej prędkości. Nie wie także czy wtedy jej konkubent włączył kierunkowskaz, ale sądzi, że tak, bo często z nim jeździ i wie, jak on to robi. Podniosła przy tym, że kierujący tym drugim pojazdem przy policjantach stwierdził, że to była jego wina.

Zdaniem Sądu powyżej opisane zeznania świadków zasługują na obdarzenie wiarą. Zeznania te są spójne, jasne, konsekwentne do samego początku postępowania, wzajemnie korespondują ze sobą tworząc logiczną całość. Korespondują one ponadto z treścią notatki urzędowej (k.1), jak również protokołem oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 6-8) i zdjęciami (k.12-21). Podkreślić przy tym należy, że zeznania A. M. nie wniosły nic szczególnie istotnego dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności zachowania się na drodze obwinionego przed zaistniałym wypadkiem drogowym.

Sąd oceniając zeznania C. W. i jego żony G. W. miał na uwadze treść opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego.

Jak wynika, bowiem z opinii biegłego (...) w B. P. D. kierujący samochodem V. swoim zachowaniem pozbawionym zasad bezpieczeństwa stworzył sytuację niebezpieczną prowadzącą do wypadku. Natomiast z uwagi, że nie można ustalić w którym momencie kierowca samochodu V. włączył lewy kierunkowskaz, nie można ocenić zachowania kierującego samochodem R.. Kierujący samochodem V. wykonując manewr skrętu w lewo błędnie ocenił sytuację na drodze lub wcale jej nie ocenił i rozpoczął manewr skrętu, nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem R.. Swoim zachowaniem pozbawionym zasad bezpieczeństwa stworzył sytuację niebezpieczną.

Zdaniem Sądu powyżej opisana opinia jest pełna, jasna, sporządzona zgodnie z posiadaną przez biegłego wiedzą fachową, w tym zakresie, dlatego też brak jest podstaw, aby odmówić jej wiary. Biegły w swojej opinii w sposób wyraźny wskazał, że nawet jeżeli kierujący samochodem V. odpowiednio wcześniej sygnalizował zamiar rozpoczęcia manewru skrętu w lewo to oceniając odległość i prędkość samochodu R. powinien spodziewać się, że ów manewr wyprzedzania musi nastąpić. Wynikało to ze znacznej różnicy prędkości samochodów. Zatem właściwie oceniając sytuację kierujący V. powinien powstrzymać się z realizacją skrętu. Ustalił ponadto, że w momencie rozpoczęcia skrętu w lewo przez kierującego samochodem V., samochód R. znajdował się około 54,6 m przed miejscem zderzenia i jechał całą szerokością po lewym pasie ruchu.

Sąd dzieląc wnioski zawarte w opinii, jednocześnie ustalił w oparciu o zgodne zeznania C. W. i G. W., że obwiniony zasygnalizował manewr skrętu w lewo, kiedy kierujący samochodem R. rozpoczął już manewr wyprzedzania i znajdował się na lewym pasie ruchu. Nie ma przy tym żadnej wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem naruszył art. 22 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym, który stanowi zaś, że kierujący pojazdem zmieniając zajmowany pas ruchu jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać. Podkreślić przy tym należy, że obwiniony nie tylko nie sygnalizował odpowiednio wcześniej manewru skrętu w lewo, ale również nie hamował, nie zjeżdżał do osi jezdni, zmniejszył jedynie prędkość, co spowodowało, że C. W. przyspieszył i rozpoczął manewr hamowania i zrobił to zanim zasygnalizował zamiar skrętu w lewo obwiniony.

W wyniku przedmiotowej kolizji drogowej obrażenia ciała, jakich doznali pasażerowie samochodów V. i samochodu R. skutkowały naruszeniem czynności narządów ich ciała na okres poniżej dni siedmiu (k.32,33,34,36,37), natomiast sam obwiniony H.L. F. doznał obrażeń ciała w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk (k.35).

Na marginesie podnieść należy, co wiadomo Sądowi z urzędu, że postanowieniem Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 08.01.2016 roku w sprawie IIKp 131/15 utrzymano w mocy postanowienie Prokuratury Rejonowej w Grajewie Ds. 745/15 w przedmiocie umorzenia śledztwa o czyn z art. 177 § 2 kk.

Mając na uwadze powyżej opisany materiał dowodowy zdaniem Sądu wina obwinionego, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu są oczywiste i nie budzą wątpliwości.

W dniu 20.08.2015 roku około godziny 15:20 na drodze nr 1841b T. – (...) gmina T. powiat (...) na wysokości posesji (...) 126 kierując samochodem osobowym marki V. o nr rejestracyjnym (...) przed rozpoczęciem manewru skrętu w lewo błędnie ocenił sytuację na drodze lub w ogóle jej nie ocenił i rozpoczął powyższy manewr nie ustępując pierwszeństwa przejazdu kierującemu jadącemu za nim samochodem osobowym marki R. o nr rejestracyjnym (...) w wyniku czego doszło do zderzenia w/w pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zachowaniem powyższym wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw.

Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego obwinionemu jest znaczny. Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości miał na uwadze rodzaj naruszeń, jakich dopuścił się obwiniony z zakresu bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Na uwadze miał również to, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia obrażeń ciała skutkujących rozstrojem zdrowia poniżej dni siedmiu doznali pokrzywdzeni w osobach: A. M., W. F., A. F., C. W. i G. W..

Wymierzając karę obwinionemu w oparciu o dyrektywy z art. 33 § 1 i 2 kw oraz uwzględniając znaczny stopień społecznej szkodliwości Sąd doszedł do przekonania, że karą słuszną w zakresie społecznego oddziaływania oraz odpowiadającą celom zapobiegawczym i wychowawczym, jakie mają zostać osiągnięte względem obwinionego jest

kara grzywny w wysokości 500 złotych. Sąd wymierzając karę w takiej wysokości miał także na uwadze obrażenia ciała, jakich doznał obwiniony w wypadku kolizji drogowej, jaką sam spowodował.

Na mocy art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa mając na uwadze stan rodzinny i majątkowy H. F..